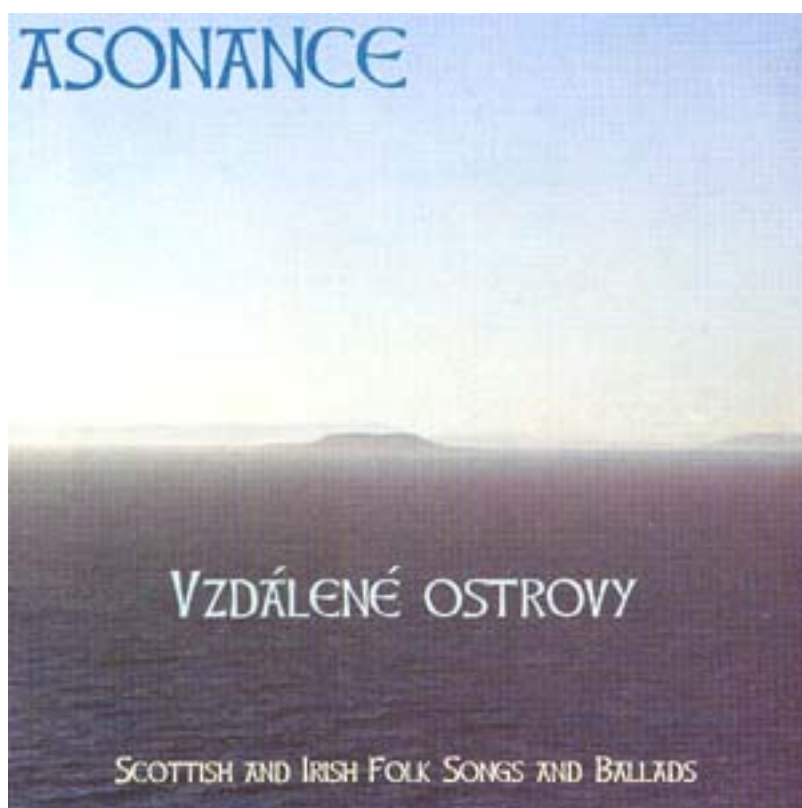

Asonance: *Vzdálené ostrovy*

Vydala Asonance, 2003, celkový čas 62:34.

Po tříleté pauze - což je u Asonance doba spíše delší - vydává toto mnohohlavé seskupení zabývající se již více než čtvrt století lidovou hudbou britských ostrovů další desku. Pokračuje tím ve směru, kterému se nikdy nezpronevěřilo.

Tři písně mají autory (slyšitelně i podle jména britského původu), dalších čtrnáct jsou opravdu lidové skladby, v naprosté většině skotské (pět, převážně zpívaných) nebo irské (šest, převážně instrumentálek), jak praví anglický podtitul na bookletu. Sestavu doplňuje jedna anglická oslavující vítězného vojevůdce lorda Willoughbyho a dvě písničky etnika, které Asonance doposud neprezentovala: welšské. Zajímavá ukázka: mezi převážně baladami a bojovými či tesknými písněmi asi nejveseleji znějící kousky, svou kulatostí hodně připomínající třeba jihočeské lidovky. Navíc se textaři - překladateli Honzovi Lašovičkovi podařilo zachovat čistý lidový tvar.

Většinovému vkusu Asonance přehnaně neustupuje: na desce je - jak se na "keltskou" kapelu sluší - pět instrumentálek. V některých se experimentuje s podkresem klavíru či "spinetu", ale

působivější jsou rozhodně ty klasicky udělané: svižná a veselá *Lasička* (směs jigů a reelů) nebo *Inisheer* s

překrásnou písňalou Marty Nollové a loketními dudami Honzy Lašťovičky. A které jsou ty zásadní skladby k zazpívání, podle kterých si většina posluchačů bude album pamatovat? Hned první zařazená je titulka. Honza Lašťovička se tu se svou metodou co nejpresnějšího překladu pustil do skotské písně (

Na Hu O Ho

), kterou už mnohem básnivěji a rytmicky ladněji uvedl do českého prostředí Robert Křesťan (*Prostři mi plátnem*

). Zpívat písničku po Ivě Bittové je také velmi odvážné, ale Hanka Horká to dokázala snad úplně stejně podmanivě. Mimochodem: zpívá celkem šest písní, všechny skvěle, snad ještě o něco lépe než na předchozích albech. Další silné skladby najdeme rovněž v čele desky a jsou to balady pocházející z Childovy sbírky, mnohokrát už Asonancí probrané a stále plné potenciálních hitů.

Bitva u Harlaw

- to je opravdu podrobný čtyřminutový popis jmenované bitvy. Nuda, řekli byste. Díky skvěle přiléhajícímu muzice podpořené dobrou aranží i českým překladem budete poslouchat, ani nedutát. (Možná pro tuto skladbu příliš měkký zpěv Milana Štěrbý je v současné koncertní verzi nahrazen dobře pasujícím projevem Petra Bohuslava.)

Hugo Graem

je další v řadě působivých asonančních balad, při které méně otrlé povahy mohou zamáčknot slzičku. Za zmínku stojí zařazení mužské (

Dej se k nám

) i ženské (

Krev a zlato

) sborové acapellové skladby. Dámy dopadly o něco lépe: krásně souznějící tři ženské hlasy (Horká, Lašťovičková, Vondráčková) v táhlém lamentu jsou zážitkem. Pánové znějí spíš jak lépe sezpívané vojenské družstvo, což ale s textem vojenské náborovky souzní velmi dobře.

Žijí. To, co je u mladých písničkářek jakoby celkem banální oznámení, je u kapely založené v 70. letech minulého století, která musí na koncert svolat svých teď již patnáct členů, svědectvím minimálně o vůli. Předpokládám, že o vůli hnané radostí z hudby: já ji z alba ***Vzdálené ostrovy*** cítím.